

JALCS IRÉN

Mi mindig szerettünk

– Van rajtam néhány plusz kiló –
mondom aggódva.
Te rám mosolyogsz, és az mondod:
– Ne aggódj már folyton, Anna,
jól áll neked! – és megsimítod kezem.
– Mindig úgy aggódtam érted, hogy
egyszer felkap a szél – folytatod,
miközben öreg arcom csókolod.
Már én is nevetek, mert szeretlek,
és érzem a szereteted.
Sok küzdelmes év van mögöttünk,
de megoldottunk mindent,
mert mi mindig szerettünk.
Átsegített mindenem erős kezed,
mi védett és óvott engem.
Szemed csillogó fénye
melegített, ha fáztam.
Szavad simogatta lelkem, ha sírtam.
Veled volt szép az életem, mert
forró szerelmünk csókja örökre megmaradt.
Nélküled nem láttam volna
a napot, amely – mindig úgy éreztem –
csak nekünk ragyogott.
Ki mesélt volna a csillagokról,
ha te nem vagy? Ki mutatta
volna meg, hogy hol a Göncölszekér
és a sarkcsillag?
Mondd, ha te nem vagy,
mit ért volna életem?
Veled volt teljes és szép minden,
csak egy a gond:
megöregedtünk, kedvesem!

– Van rajtam néhány plusz kiló –
mondom aggódva újra.
Te elmosolyodsz, és magadhoz ölelve
csókolod arcom, miközben
fülembé súgod:
– Örökké szeretlek, Anna! –
Boldog könnyecsepp csillan szememben.
Van rajtam... mondanám halkán, de te
nem hagyod, hogy folytassam, mert
megcsókolsz édesen, és én tudom,
minden rendben van, kedvesem.

Néha kellene

Néha úgy kellene egy szó,
Egy simogatás, egy ölelés,
Mi feledtet minden gondot, és
elűzi a bánatot.
Néha úgy kellene egy csók, de nincs
se szó, se csók.
Néha mosolyogni lenne jó, de nincs,
ki felszárítsa könnyem,
mely alatt rejtőzik igazi énem.
Álmokat kergető gondolat csupán, hogy
van mellettem egy társ,
ki szeret, ki szavaival simogat,
kivel megoszthatom bánatomat,
aki kimondja, hogy szeret, és ez nem csupán
szó marad, mert lelkemben érzem:
igazat szólt
Néha csak ez kellene, semmi más, és
nem sírnék tovább.